

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spar měrný
Čerstwosć da.



Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědny dny;
Džěń pak swjatosk,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedželske łopjeno. ↳

Wudawa ƙo kóždu ƙobotu w Šmolerjež knižiczišćerńi w Budyšćinje a je tam ƙa šćtwórtlětnu pšchedpłatu 40 pj. dostacć.

21. njedžela po ƙwjatej Trojizny.

Mat. 12, 46—50.

Jeho macź a bratsja stejachu wonkach. Wotmolwjenju, kotrež wón na powjesć da, ƙo my najprjedy džiwamy: „Šćtó je moja macź a kotři ƙu moji bratsja?“ My pak derje wěmy, so je won stajnje džěczazu lubosć ƙwojimaj semskimaj starschimaj wopokasowať. Ale hdyž chzedža woni tudy s nim rěczecź, ƙo wo to jedna, so chzedža jeho wotdžerzecź wot jeho sjawneho stutkowanja piched ludom. So pak woni to chzychu, běšće s dobom dopokasmo ƙa to, so woni do njeho jako Šbóžnika ƙwěta njewěrjachu. Hewať njebychu ƙo wo njeho bojeli. Duž wón truce wustupi; pšchetoz do ƙwojeho Šbóžnikoweho powołanja ƙebi wón rěczecź njeda, tam ma wón Boha bóle poščluchacź dnžli ćłowjekow. Dow jemu najbližšeho steja, tiž s wutrobu do njeho wěrja. Tehodla pšestřě wón ƙwoju ruku nad ƙwojimi wuczobnikami a džěšće: Hlajće, ćzi ƙu moja macź a moji bratsja. Pšchetoz šćtóz wolu mojeho Wótza ćzini, tiž w njebjěšach je, tón je mój bratr, moja ƙotra a macź.

Rať stejišć ty ƙ ƙwojemu Šbóžnikew?

1. Pšćiščluschesć jemu swontownje?
2. Wěrishć do njeho s zylej wutrobu?
3. Poščluchasć jeho tež we ƙwojim žiwjenju?

1. Rať stejišć ty ƙ ƙwojemu Šbóžnikew? To je wažne a nušne prašćenje. Pšćiščluschesć jemu jeno swontownje? Raťolszy ƙo ƙwjatej Marji modla, so by

ƙa nich proščyla. To je pšćecziwo woli Jesuškowej, kotryž je jenicźki ƙrědnik mjes Bohom a ćłowjekami. Wón běšće runje ƙ ludew prajiť, so budža ludžo na ƙudnym dnju dyrbcjeć wotmolwjenje dacź wo kóždym njewužitnym ƙłowje, kotrež ƙu rěczeli. Duž ƙo wón tež wot ƙwojeje maczerje a bratrow mylicź njeda, kotřiž běchu pšćiščli je semskimi myšlemi a chychu jeho wot jeho ƙwjateho powołanja wotdžerzecź. Žadanje po nim jich njewabješće. Woni wostanu njewuščlucheni.

My tež hušto ƙ Šbóžnikew pšćiščadžamy a wón našč njěščluchski. My pšćiščadžamy semskew wužitka dla — my pšćiščadžamy swontowneho waschnja dla. Wón našč stejo wostaja. Wina je nascha. My jemu we wutrobje sđaleni stejimy. Nasch rót drje próstwy spěwa, ale wutroba je daloko wot njeho abo ƙnano uascha próstwa na semski wužitk dže. Hdyž ƙ ƙwojemu Šbóžnikew džěšć, dyrbišć ƙo prašćecź: Rať stejišć ƙ njemu? To prašćenje nje-sawomá. Rať wjele jich je, tiž ƙu ƙščćenj a ƙo tež swontownje ƙ njemu wuščnawaju a pšćiščadžaju do Božeho doma, tych wón tola wonkach stejo wostaji. Tať tež na ƙudnym dnju wonkach stejo wostanu, kotřiž jeho mjeno we wutrobje ƙapišane nimaju.

Nasymiski ćzašč tebe na wumrjećće dopomnja. Spominanje na twoju ƙmjercź tebe wšćědnje wuczi, so swontowne pšćiščluchćenje ƙe ƙščěsczijskej zprćwi hišćće ƙščěsczijsana njeczińi. Pruhujmy ƙo po tym a prašćejmy ƙo:

2. Wěrishć ty s zylej wutrobu do Jesuška? Saťstaj wójwodaj Wittekind a Albion pšćiščadžestaj něhdy do Božeho doma a namaschtaj ƙhěžora Rhorlu Wulkeho ƙlecžo pšći woltarju. To ćzinješće wulki ƙaczišćecź na

njeju. Glejče, tón Anjes w njebješach je byllišchi hacž najwjetšchi mjes čłowjekami. W ponižnosći a modlitwje chze wón wot naš pytanj bycz. Hdyž pał chzesch t Jesušej pschincž, njespuschczej šo na druhich čłowjekow. Ně, wón hlada do twojeje wutroby. Ty móžesch psched ludźimi dobre mjeno mječ, ale twoja wutroba šo jemu njespodobna. Wón nicžo druge nježada, hacž pomoz pytažu, po sbožu šebi žedžazu wutrobu. Tehodla mějesche tehdom khwile sa lud, wošebje sa njesbožownych. Tych, kiž šu šami se šobu spofojom, tych wón wostaji, pokutnych pał wón wušljšchi. Tehodla je šo Syn Boži čłowjek scžinił, šo móhli doměrjenje mječ a we wschej nušy šo t njemu wołacz. Schtóž pokutny t njemu pschindže, tón je jemu witanj. Wón dže praji: „Schtóž wolu mojejho Wótza czini, kiž je w njebješach, tón je mój bratr, šotra a macž.“ Hdyž w pokucze Božu wolu czinimy, potom tole šlowo nam placži.

3. Pošluchasch ty tež šwojeho Šbóžnika w žiwjenju? Čłowjekoj šu dželaczerske knihi samjedli, husto tež kšes- scžijanste pucžowanste knihi; kotre šu najšesche? Wly wschitzu šmy dželaczersjo Boži a jeho podrožnizy. Wóh je nam tež tajke pucžowanste knihi šobu dał sa pucžowanje nascheho žiwjenja, šwoje šwjate šlowo; trjebamy jo tež prawje? Džeczji Bože a wuczobnikow Jesušowych pošna- jesch na tym, šo we šwjatym pišmje pytaju, šo t Jesušej a w jeho mjenje šo modla, pschede wschem na tym, šo Božu wolu czinja. A temu je trjeba, šo šo žyle Šbóžnikej poddamy. Wly derje wěmy, šo dokonjeni nješšmy, ale šo šmy šlabi čłowjekoj a tola móžemy po tym žadanju czinicž. Wly dyrbimy šo se šwólniwej pošluchnosću poddacž do Božeje wole, kotraž je nam w Šhrystušbu šjewjena. Tak šo wot naš we wschědnym wobnowjenju pschezo bóle šhubjuje, šchtož je Božej woli napscheczivo, a šnamjo nascheho Šbóžnika šo bóle a bóle do naš šaschczepi. To je naš pucz. Tak budžemy bratšja Šhrystuškowi. Prawa wěra wopofasuje šo w žiwjenju. Jesuš dyrbi šo t naš šwěczicz. A hdyž šmy tež najšlabbšchi mjes čłow- škimi džeczimi, my šmy šbóžni jako jeho domjazy, wo kotrychž placži: „To je mój bratr, moja šotra!“ Našche wušnacze je: Tvoji šmy, o Jesu! a našcha proštw: Čžehn naš sa šobu, šo bychmy jako tvoji pola tebje wěcznje byli! Šamjen.

Čez twoju šlužbu žada šebi čaš!

„Čłowjeka šyn njeje pschichoł, šo by šebi dał šlužicz, ale šo by wón šlužik, a dał šwoje žiwjenje t šaplacženju sa ič wjele“ (Mark. 10, 45).

Wschitzu šnajemy tole wuprajenje nascheho Šbóžnika. Wono šluschu šobu do tych šlowow, kiž šu w našich biblijach psches wulki czíšecz wušběnjene. Ale džiwna wěž je t tutym tołsto- czíšeczanyhmi šlowami šwjateho pišma.

Šanš Keller, w tu šwilu pólny předał na wječornym wojownišczu, do wójny mišionar w Šndiškej, powjeda, kał je tam husto to šhonjenje czinił, šo domoródní šo žuym njemačo džiwachu, haj šo jim do woczow šmējachu, hdyž čžile, pschewšacž wot rjanosče pokodnišcheje Božeje štwórb, stejš wostachu a šwoje wješele nad wulkotnymi a krašnymi tudy šo jim pošlicžowazymi wobrašami se šahorjenymi šlowami wuprajachu. To tamni nje- mžachu wopšhijecz. Wschaf běchu wot mała šždy džē a šždu hodžinu tajke wobrašy psched woczomaj měli, duž žaneho šaczíšeczja wjazy na nich nječzinjachu.

Šunje tak dže šo jim wjele t tołstoczíšeczanyhmi šchpruchami šwjateho pišma, kotrež šu w šchuli abo na pacžerjach wušwli, kaž na pschikad tón: Tak je Wóh šwět lubował atd. Hdyž jeno jeho šapoczatk šluschu, wjedža tež t dobom jeho šonž a móža jón t pomjatka dale špewacz bjes nastorka, a dofelž jim nicžo noweho njepraji, duž šebi tež nicžo pschi tym njemyšla. — Šnadž wě tamne horšach našpomnjene šlowo tež něšchto wo tym powjedacz. Šnajomne wschaf je wschitkim, ale hacž šebi tež wschitzu něšchto pschi tym myšla? A tola je tole šlowo nascheho rošpomnanja žyle wošebje hódne w jenym čžaku, kotryž kaž tón něczíšchi wot šždeho kšesczijana žada, šo by se šwojimi doštatymi darami a mozami niz jeno šam šebi a šwojemu wužitkej, ale druhim šlužik we wopornej lubosći a tak, wjelež wě a móže, šobu pomhał t šhromadnemu špšchemu.

„Pšchetož“, tak tu czitamy, „tež čłowjeka šyn njeje pschichoł, šo by šebi dał šlužicz, ale šo by wón šlužik.“ Pšchi kajkej škladnosći a w kajkim šwislu je Šbóžnik tole šlowo rěczak? Jesuš bē šwojich wuczobnikow t šebi šawołał, kiž šebi nadžiju czinjachu na přenje měštna w jeho kraleštwje, a džesche: „Wly wěče, šo šeršchtojo ludow nad nimi knježa a čži wulžy maja šwoju móž nad nimi. Tak pał njedyrbi mjes wami bycz; ale chze-li šchto mjes wami móžny bycz, tón budž wasch šlužobnik, a šchtož mjes wami chze wošebnišchi bycz, tón budž wasch wotročk.“ Šón Anjes chze potajkim jim a nam prajicz: Nladawš žiwjenja njeje knježicz, ale šlužicz, a šchtož chze woprawdže wulki bycz, šchtož chze psched Božimaj woczomaj t prawej wulkosći došć, tón dyrbi šlužicz. Šščužicz je pucz t prawej wulkosći.

We wuschomaj šwěta drje šlowo „šlužicz“ žaneho lubošneho šnka nima, šlužicz šo jim njecha, najwjazy woni šo teho hašbujna. Šošchraštw, pšchraštw, lašomštw je wschudžom došč, hotowosč t šluženju rědko hdy nadešdžesch. Šždy chze šwój knjes šam bycz, šždy chze knježicz a žiwjenje wužiwacz, šždy jeno to czinicž, šchtož runjewon dyrbi, šždy šo jeno sa tym prašcha, kajke ma prawa, niz kajke ma pschikšuschnosče. Šedyn našchczuwa drugeho: To šebi njetrjebasch lubicz dacž, a to móžesch šebi žadacz. Tak je we šwěcz. Ach, a my wschitzu, chzem-li wěrnosč rěczecz, dyrbimy prajicz, t pschirošženja mamy šmjercž mačo nashilenja t šluženju. Duž nam jowle tón Anjes t nahimi šlowami do woczow praji: „Čłowjecze, to dyrbišch wjedžecz: t šluženju šy tu na šemi!“

Šo pał bychmy to czim šterje wěřili, pošasuje wón naš na šwój šamšny pschikad. „Šunje jako čłowjeka šyn njeje pschi- schoł, šo by šebi dał šlužicz, ale šo by wón šlužik.“ Wón, tón šwjatny Boži a čłowški šyn, kiž mějesche pošnu móž a pošne prawo nad šemju knježicz, kaž žadyn drugi, wušwoli šebi šlužobnik, haj wotročk bycz, runjež jemu kralowštu šronu t nohomaj pošo- žichu. Šeho žyle žiwjenje — šchto bē wono druge, hacž jena wulka nješchetorhnjena šlužba wot džeczáštw šem w šaršchškim domje w Nazareče hacž t pošlednjemu šdychnjenju na šchžju. Nječ wón předomasche a wučesche abo wošočo čžahasche a derje czinjesch, nječ wón šwarjesche abo trošchtowasche, šhubjene pyta- sche abo šranjene wobalowasche, pschezo hacž do šonža wopofasa wón šo jako šlužobnik šwojich čłowškich bratrow a šotrow, a to pschezo t najwjetšchej czichosću a ponižnosću, jako by šo to šamo wot šo rošmiko a hinał bycz njemohšo. A niz jeno šwojim pscheczšlam, tež šwojim najšakalškim nješcheczšlam je wón šlužik, tež tehdy hišchče, jako jeho t nohomaj teptachu. A hdyž wón hišchče w tej nožy, w kotrejž wón bu pscheradženy, šwojim wuczobnikam a šamo tež Šudaschej nohi myjesche a tak najnižšchu šlužbu wotročka czinjesch, to bē jeno šnamjo teho, šchtož wón bē šždu hodžinu šwojeho žiwjenja czinił, šo bē mjenužy drugim šlužik we šwjatym šamosapřeczju.

Œ tym paŒ je wón ŒluŒenje hač nanajwŒiŒŒcho čžeŒčik. Œto čžnŒ Œo nět hiŒčže ŒluŒenja hańbowacž, hđž je wón, ta jaŒnoŒč Božeje kraŒnoŒče a ta podobnoŒč jeho hčž, Œam Œo wupróŒnił a wotroččłowy Œhalt na Œo wŒaŒ? „Œa ŒluŒu“, to Œłowo ma nadobna ŒěŒčžinŒka Œwójba w ŒhleŒŒkei jaŒo Œwoje heŒło we Œwojim woponje Œejo. A HohenzollernŒy knjeŒerjo na pruiŒkim trónje Œu tehobla ł najwŒiŒŒŒej čžeŒči a moŒy na Œemi dójŒli, doŒeł Œu ł wjeŒčha w tej myŒli knjeŒili, kotruŒ je jedyn ł nich ł tymile Œłowami wuprajil: „Kral je kraja přeni ŒluŒobnił.“ NjeŒapomnite nam woŒtanje tamne Œłowo naŒcheho přenjeho wulkeho kžžora na jeho Œmjertnym koŒu: „Œa nimam khwile Œpřozny hčž.“ A WiŒmarł, jeho wulki kanłeł, kiŒ je němŒte kžžorŒtvo tworil, wón Œebi Œadny druhi titul a Œanu wŒiŒŒŒu čžeŒč njeŒadaŒe, hač Œo by řełał „Œwojeho kžžora Œwěrný ŒluŒobnił“. Wo tyč, kiŒ ł wobaranju wótzneho kraja brónje noŒčha, prajimy: woni ŒluŒa. ŒŒuŒičč je čžeŒč. A Œmy dha hiŒom Œabyl, ł kajŒim Œahorjenjom w auguŒče 1914 naŒč mužŒki młodý lud do wójny čžhnjeŒe, Œo hčju wótznemu krajei ł křowu a Œiwjenjom ŒluŒili? Œaj, pŒeŒ čžab a mjeŒu wojeŒŒeje winowatoŒče won Œu Œo dobrowólniŒy ł brónjam čžiŒčželi po Œach, po tyŒazach. Młodžy hólŒy a ŒčđžiwŒy Œu wołali: „WiŒmicže naŒ Œobu, wŒmicže naŒ Œobu!“ Woni čžyčju wŒčitŒy „ŒluŒičč“.

A my, kiŒ Œmy w domach woŒtali, wrajče, čžyli my Œo Œa- hańbicž dacž wot tyč, kiŒ Œu won čžahnyli? Dyrbjał haŒnyčč ŒwjaŒy woheń ŒluŒobneje, woporniveje luboŒče, kiŒ pŒchi wu- dyrjenju wójny tał řenje a mžnje Œo horjeŒe w hrodach a hětach, we wŒčěč powołanjach a ludownyč worŒčtach? Œedny pŒtaŒe pŒchemo druheho čžinicž a Œadny nječhaŒe naŒad woŒtačč. Džěčžo pŒčinjeŒe Œwoje nalutowane křoŒki a bohaty Œwoje tyŒazy hřimnow. Œow Œčijachu a ŒčtrŒowachu pał hromadže w towarŒtwach, pał Œradžu w potajnym, a tam noŒčachu Œwoje paččili na poŒt, Œo hčju ł nimi wojeřow wončach ŒwjeŒelili a wofŒchemili. Œow wobŒtarachu jich ŒawoŒtajene kħude wudowny a Œpřoty ł kħlěbom a najnuŒniŒej potrebu, a tam hladafche hojaza a wothladowaza luboŒč pŒchi koŒach Œranjenyč Œwojeho čžeŒčeho a tola tał kraŒneho džěka, a hđžež hewał ničžo čžinicž njemžachu, tam Œtyłowachu ruŒy ł modlitwam Œa wótzný kraj, Œa wójŒto a lud, Œa kžžora a kžžorŒtvo. Tał běŒe a tał je, Bohu džal! hiŒčče. Œmilna, woporniwa, ł ŒluŒbam hotowa luboŒč hiŒčče wuŒnyła njeje. Ale hiŒom Œejimy w tŒečžim lěče wójny a hiŒčče njeje žaneho kónza widžecž. Tu řeła wudžeržecž a njewuŒtawacž a pŒčeŒo ł nowa Œo wopaŒacž ł ŒluŒbam džěkaŒeje luboŒče. Tu ma kóždy na tym měŒnje a w tym powołanju, do kotrehož je Wóh jeho Œajil, Œwěru to Œwoje čžinicž, Œo by ł Œhromadnemu lěpŒchemu Œobu pomhał po měře Œwojich darow a moŒow.

Œ wotkał pał woŒmjemy moŒy ł tajkei pŒčeŒo hotowej ŒluŒbje luboŒče? Wohladajmy na ŒeŒuŒa, kiŒ je Œpočatł a kónz wěry a je nam niŒ jeno wopiŒmo dał, kał mamy ŒluŒičč, ale nam ł dobom teŒ mój dawa ł prawemu ŒluŒenju. WiŒetož „ja dam“, wón praji, „Œwoje Œiwjenje ł Œapłacženju Œa jich wjele“. TeŒ Œa tebe, kiŒ Œy ŒpóŒnał, Œo Œy hřěŒnił, kiŒ je Œmjercž Œa- ŒluŒil a Œebi Œam pomhačč njemže ł wěčžneho Œkaženja, teŒ tebe je wón wukupil je Œwojei křowu. O Œčto wŒčitko mamy Œo jemu džakowacž! Na polo won běčmy čžiknjeni, kaž profeta praji (ŒeŒ. 16, 5. 6). Tu my ležachmy we Œwojei křwi, wěčžnej Œmjercži napŒčecžitwo hladajo. DuŒ je wón pŒčičhoł a Œo ł nam naŒhilił a naŒ Œmył, niŒ ł wodu, ta to nječžinjeŒe, ale Œe Œwojei Œwjatei a drohej křowu, a je jaŒo tón prawý Œmilny SamaritŒi o kajki wolij! linył do naŒčich ranow. A potom je naŒ woblekł draŒtu teho ŒboŒa, kotruŒ nam jandželjo móhli Œawidžecž, a je naŒ wodžel je ŒuŒnju teje prawdoŒče, w kotrež Luther wŒčón Œwjeke- leny raŒ wuwoła: „Œa njewěm, hđže Œo wobrocžičč je Œamej wjeke-

koŒču“, a je nam na ruku tyłnył pjerŒččeń, kraŒniŒi dŒžli wŒčitke kralowŒke pjerŒččenje, pjerŒččeń Božeho džěččatŒwa. Œlaj, tajke je wón nam čžinił, tebi a mi, a hiŒčče pŒčeŒo wón naŒ Œběha a noŒy džeń jaŒo džeń. Œčto Œo tu hiba w naŒčej wutrobje? Džakowacž, njewěrnó, džakowacž čže Œo jemu naŒčha wutroba. Ale kał Œo džakowacž, Œo by Œo jemu Œpodobalo? (Œhěrl. 664, 5.) Œlaj, duŒ Œběhnje wón ŒawěŒčł, a Œčto Œo tu pokaže naŒčimaj wocžomaj? Dólhi čžah hubjenyč a pomozy potrebnýč, ł kraja a wot doma Œahnatýč, nahich, kħódnýč, jatnyč, Œranjenýč, mřejazyč, woŒpřocženýč, žarowazyč, dólhi, njeŒkónčny čžah! A wón praji: „Œlaj, ja — ja Œym nahi, wodžewaj mje; ja Œym kħódný, dai mi jěčč; ja Œym Œahnatý, hoŒpoduaj mje; ja Œym kħorný, hladaj mje; ja Œym jatý, wopytaj mje.“ Tał prajił wón ł nam, ł tebi a mi, a njewěrnó, nět wěmý, ł wotkał ł temu moŒy woŒmjemy. Œa luboŒč ŒhřyŒtuŒowa, kotruŒ Œmy na Œebi Œhonili, naŒ ł temu pŒčihnučči a w džakownej luboŒči ł njemu my wuŒnawamy: „Œa Œamóžu wŒčitko pŒčeŒ teho, kotruŒ mje poŒhlyni, to je pŒčeŒ ŒhřyŒtuŒa.“

BratŒje, Œotra, teŒ tvojú ŒluŒbu Œada Œebi čžab. Œčto praji: čžab? ŒeŒuŒ Œebi jeje Œada, a hladajo na njeho, „kiŒ je čžył w tyč žakoŒčach dólho wotroččł woŒtačč, Œo my wŒčitŒy w njebjeŒach móhli knjeŒtvo doŒtačč“ (Œhěrl. 334, 2), čžemy Œlubicž: LuboŒč, ja Œo poddam čži, twój čžu woŒtačč wobŒtajnje, a proŒnyč: ŒŒu ty, luboŒč, poručžika, Œo Œo mamy lubowacž, dai, Œo morwa duŒčha žiwa we luboŒči mohla Œtačč; Œo teŒ luboŒč wot Œo damy a Œo kóždy wě, Œčto Œmy, Œo my jedyn narod mamy a Œa jenoŒ' Œejimy (Œhěrl. 329, 8).

Kgf.

SŒerbaj

abo

Œčtož Œhřpajč, to mjeleŒč.

Wojedaiččto Œa ŒŒerbow

wot

Dra. Wjula.

(Pokráčowanje.)

2. Œtam.

„Won čžhnjeŒe tón młodžený nadobny, ŒŒwět dživny, wulki nawjedžičč.“

NaŒčej pacholaj mjelčžy Œwoju drohu čžhnjeŒčtaj, kiŒ jeju na BudyŒin wjedžiče, hđžež mějeŒčtaj hiŒčče něŒčto wobŒtaracž. ŒaŒo pał Œo ł měŒta wotŒaleŒčtaj, prajeŒe Œan: „Budž tu bože- mje, naŒč ŒerbŒi BudyŒino! HiŒom wjele ŒŒerbow Œy hičč widžal, koŒiž čžyčju Œwój kħlěb mjeŒ zuŒymy pŒtačč!“

DuŒy po drohy Œo huŒto wohladowaŒčtaj na BudyŒin a nimo njeho na Œtronu wótzneje wŒy, hđžež jeju macžerka najŒterje kħlyŒy ronjeŒe. Tał dołho hačč móžno pohladowaŒčtaj na budyŒte hory, kotrež běčju Œo jimaj małymaj hiŒom Œpodobale. ŒaŒo pał Œo WiŒkopizam pŒčibližowaŒčtaj, džeŒe Œan: „Mi je tał dživno, mój Œurko, Œo dyrby won Œe ŒerbŒeho kraja! O ty droha Œemja ŒerbowŒta, ja mohł čži wotoło Œčije padnyčč, kaž lubej macžeri! »Njana KuŒiza, Œprawna, pŒčecželna —«, ty maŒč mój narod, moju řečč!“

Na to kħwilku mjelčžy dale džěŒčtaj. Nadobo pał Œurij řełny: „BratŒito! Mój Œebi w zuŒbje ŒŒerbowŒtvo budžemoj hajicž, Œo hčymoj Œo junu jaŒo dobroaj ŒŒerbaj do wótzneje Œtroný wrócžičč mohłoj; a w naju bliŒkoŒči budže kraj wŒčudže ŒerbŒi řeččecž!“

„Prawo maŒč, luby bratŒje!“ wotmolwi Œan. „Mój ŒŒerbow-

stwo we wutrobje a we głowach wschudze kóbu ponjekejoj; ale mi je tola tał dżiwno, so dyrbju kówj kərbiski statok wopuščyciz.

Nětko Jan sanjeke tón spěw:

Hdže statok mój,
Hdže statok mój?
Woda schuczi po dolinach,
Lěhy schumja po skalinach,
Kwětki kčžěja tu a tam,
Lubosnosć, hdžež pohladam:
A to je ta rjana semja,
Semja kərbiska statok mój? ::

Hdže statok mój,
Hdže statok mój?
Wěsch-li w kraju bohumičym
Dusche čerstwje w čžěle čžikym,
Mnyhke jašne, džekawosć,
Pobožnosć a wjekełosć:
To je Šerbow hódny narod,
Mjes Šerbami statok mój! ::

Spěw běšče kó jimaj lubik; duž Surij bórny sanjeke:

Wěsch ty tón kraj, hdžež kłěborni kó Sprjewja
A mjeńšče rěčki schwórcza po boku?
Tón hordny lěb a hory wobrubjeja
Wot počdnja jašnob' k ranju, k wječoru.
Wěsch ty mi kraj wot hórkwow pschecžehnjeny
A w kłódku plódnich schtomow sbožowny?
Schkit dweju kralow na njón wupščestrjeny
Tón kryje a je měra wjekeły.
Mny snajemy tón rjeńšči kraj,
Mny wěmy jón, o haj, o haj!
To je ta kərbiska Łužiza,
Ta pruska a ta saksonka!

Wěsch ty tón kraj, hdžež džaknu bróšdu wora
Lud spróznimy a plódku jahrodu?
Hdžež kłudny kówj kručik njeke k kóždob' dwora
A wschudžom nadeńdžesč dom hospodny?
Wěsch ty mi kraj, hdžež narod dobry, sprawny
Eso čžestnje kubka, slutny spofojny,
Po dušnosćach a pobožnosći šawny,
We kšchidach čžich, w horju ščžerplimy?
Mny snajemy tón lud a kraj,
Sich hona, kufi, haj, o haj!
Chžesč dobrych ludži nawjedžicž,
Do Šerbow kraja dyrbičich hiež!

Wěsch ty tón lud, hdžež strowe róže kčžěja
Na licžkach kwerńnych, čžestnych holicžow,
Kíž doměrnje kó k mitych wóčkwow kmeja,
We twjerdnym džěle počne radosčžow?
Wěsch ty mi lud, hdžež kručzi hólžny kłodža,
Čžesč nanow, nadobni kaž semjenjo?
Sich čžesčza wschudže, witaju a rodža,
Esu w krawanej bitwje trašni mužoj:
Mny snajemy čžesč holicžow,
Mny wěmy kraj tych pachow;
Glaj, wěčnje našcha Łužiza
Se tajke džěči tuja!

Dha kčžěj, dha kčžěj, ty Šerbow rjeńšči krajo,
Kčžěj w strowju, šbožu, možu njeswjadtej,
Pod worjołom nad tobu sejhrawajo
A pod tej kónu młódněj, rucžanej!
A kərbiski duch a kšwalba kərbiskoh' mjena
Mječ kwečži kó kaž kłónžo njebiešte,
A lubosć k narodnosći šahorjena
Mječ plómjenja pschž' wjetšče dobudže!

Bóh wjetšchny žohnuj Šerbow kraj
A mity jemu šbože daj;
Kčžem, strowje luda kərbiskeho
Mječ do wěčnosće krašni kó!

Pachowom wutroba bu wot spěwa šahorjena a rošwjekełena, a kšroble krocžesčtaj po dróhny k Drježdžanam. Blisto šady Biskopiz kó jimaj wós trjechi. Kneži pohoncž kó próšdnny wrócžesče, a jako jeju widžesče, pomnyšli kłebi: „Čymaj kó hubjenscho běži, hacž mojimaj brunacžkomaj; ja čžu jeju kóbu wsacž, tał daloko hacž po dróhny pojědu.“ Jan a Surij pał kó njedasčtaj prošhčž, kndžesčtaj kó do wosa a dasčtaj pohoncžej hnacž, tał jara hacž čžyhče.

„To tał wolbr njeje!“ Jan k Surjej rjekny. „Nimale kó šda, kaž bychmoj kó jako knjesaj do Drježdžan wjeskoj! — Čžepła tola, tał taj brunikaj škalataj, tał sejhrawataj! To kó čži wutroba kmeje! — Se kšnadž to namaj šnamjo teho, so wschitko derje a špěschnje počdže? Młó, je abo njeje, — wšmimoj jo ša to!“

Tole a tajke rěčžo, wuhladasčtaj pschjed kóbu schifowane město, Kadeberg, a bórny potom pohoncž wotežki proščischo napinasče. „Młój kó lubosnje džakujemoj“, džesčtaj naščeja pachowaj a škocžisčtaj k wosa. Pohoncž pał kó wjekelesče, so běšče mohk jimaj počklužicž.

„Poběhń, poběhń, bratsiko!“ Jan wołasče; „šbože na naju čžaka! Gladaj, tajkile kruč je naju na knježim wosu domjesko, so bychmoj jo njeskomdžiko!“

Mjebjó mrócžakki pschikrywachu, a tehodla kó jimaj prawje lešnje štupasče k hórkwow dele a na hórki horje. Šichi tym pał kłebi to a wono pomjedasčtaj, ščto něhdže macžerka doma čžini, tał čžetaj šaklužene pjenješny hromadžicž, a tał dale; ale napočkledku kó jimaj tola dužu wostudži.

„Tón pučž kó tola žakostnje dli“, džesče Surij; „hdnyž mnyhku, so tam nimale kmoj, dha widžu, so pał kšym kó šjeba!“

„Haj wschaf haj; ale ničžo wo to“, wotmolwi Jan, kotryž pschi kwojim žiwischim walchnju najprěni šako kšrobkosčž doby; „pschetož čžim hple kó dli, čžim dlěje kó wjekełimoj, Šobjo a Drježdžany wuhladacž. Młohi mamoj młode, a horžota naju nje- pari; duž kšroble a njemorfoťajo do přědka! — A pschede wschitkim njesabudžmoj — tam šadny šbože na naju čžaka. — Tón knježi wós — tón wós mi k hłowny njecha! Młi kó šda, so pola wulkeho šemjana klužbu dostanjemoj, hdžež budžemoj móż kóždy džek kwečkm brunacžkam hladke schije plazacž a hdžež smějemoj w pišanej drafcže kłodžicž. Poł šta kop schwjerčži — to by bykto wjekele!“

„Gladaj, gladaj!“ Jan k nowa šawoła, „tam je Šobjo! Ščto šu našče domjaze rěčki pornjo njemu?“

„Haj wopravdže“, džesče Surij, „to je kžicžka, w kotrejž někotra šakrašnjena kšjepka kčži! D ta rjana kwečka runina — tał ščžeroka, wšebje tał dołha!“

Po tychle kłowach kłóncžko, kíž dyrbiesče kó nimale kšowacž a kíž běšče pschžžo šapschikryte wostako, mrócžele pschekama a k najkrašniščeja čžerwjeminu wschě hona počjepi.

„Drježdžany! Drježdžany!“ šawoła Jan. „D to rjane wulke město! Šať je w róžach kumpane k žykej krajinu! ... D so bychu tež namaj tał róže kčžě!“

Młóžowa čžerwjeminina jimaj počknu kšwilu tón krašny napohlad počkicžesče. Potom pał po čžmicžny k Drježdžanam a do nich nuts štupasčtaj, džiwajo kó na wjele wšpofič kžěžach, kajež běščtaj lědy hdže widžakoj.

(Pschichodnje dale.)

Nakhwilny zamolwity redaktor: K. A. Fiedler.

Čiščeř a nakladnik: M. Smoleř.